

Міхаліцина Катерина (Оніщук Катерина Василівна)

Катерина Міхаліцина (Україна, 1982) - поетка, перекладач, редактор. Володарка премій конкурсів «Гранослов», «Привітання життя», «Смолоскип». Вірші, проза та переклади друкувалися в різноманітній періодиці, зокрема у «Радарі», «Золотій Пекторалі» («Занепад брехні» О. Вайлда, есеї, поезія), «Кур'єрі Кривбасу» («Знак на стіні» В. Вулф, «Автостопник» Дж. Морісона), театральному журналі «Коза» («Свята куртизанка» О. Вайлда), «Українській літературній газеті».

Поезія увійшла до антологій «Червоне і чорне: 100 поеток ХХ століття», «Шоколадні вірші про кохання», «Нова українська поезія», «М'якуш: антологія української смакової поезії», «На каву до Львова». За віршами К. Міхаліциної учасники театральної формації «МАПА.UA» поставили міні-виставу «Мандрі язичниці». Вірші перекладені болгарською, польською, німецькою, російською мовами.

Живе у Львові. Працює заступником головного редактора у «Видавництві Старого Лева».

Твори:

Казка «Про Зайченя, яке хотіло стати пташкою» увійшла до бібліотечного альманаху «Терапія читанням»; за віршем **«Веселка над лугом»** миколаївська художниця Юлія Поліщук створила однойменний артбук.

ПРО ДИВА І ДИВАКІВ

Жив десь-то на світі
фіалковий кіт.
Мав спину фіалкову,
лапи, живіт.
Фіалкову мордочку,
вуха і вуса.
Лиш хвостик мав чорний,
як щіть сажотруса.
І очі жовтющі,
як двійко кульбаб.

Кіт мешкав у хатці.
А з ним — Баобаб.
Вірніше — маленький
вазонок кімнатний
з незвичним ім'ям:
Баобаб Котохатній.

Котисько гуляв
з Баобабом й ціпком.
Сусіди вважали його
диваком.
І часто казали:
— Ой, пане Диваче,
щось ваш Баобаб
зажурився, одначе!..
Фіалковий кіт
посміхався у вуса
і хвіст настовбурчував —
щіть сажотруса.

Та якось приглянувся:
дійсно, сумний
його Баобабчик,
друзька старий!
— Що сталося, друже? —
котисько спитав.
Але Баобаб
лиш тихенько зітхав.

У хатці котячій
ні сну, ні спокою.
І раптом...
— Уррра! Знаю,

що це з тобою! —
гукнув, звеселівши,
фіалковий кіт. —
Ти хочеш додому.
Додому — і квит!
А де баобаби живуть,
любий друже?
Ну правильно, в Африці,
прошу вас дуже.
Ми їдемо в Африку!
Хутко, бігом!

Фіалковий кіт
із важким рюкзаком,
вазонком у лапах
чалапає містом
до аеропорту,
де купа туристів,
де гави й роззяви,
візки й літаки.
Кіт чемно у касі
купує квитки.
Примружує очі —
дві жовті кульбаби.
Гукає:
— Мій, друже, нас ждуть баобаби!
Заходить у лайнер,
До Африки їде...

— Оце-то дивак! —
Гомоніли сусіди
і довго дивились
на темне вікно
в хатинці,
де мешкав колись-то давно
добряк і вигадник
фіалковий кіт:
фіалкові спина
і лапи, й живіт,
фіалкова мордочка,
вуха і вуса,
лиш хвостик був чорний,
як щіть сажотруса,
і очі жовтющі,
як двійко кульбаб.

А з ним іще мешкав
один Баобаб,
вірніше — маленький
вазонок кімнатний
з незвичним ім'ям:
Баобаб Котохатній.

ПАВУК-ЛОСКОТАЙ

Жив у кутику павук.
Мав аж цілих десять рук.
Дві — щоб плести павутини
І робити з них перини.
Дві — щоб пензлики тримати
І картини малювати.
Ще дві — щоб узять за вушко
Найулюбленішу кружку,
Попивати з неї чай
Той, що зветься «Не скучай!»
Й жонглювати обручами
Вже наступними руками.
А от п'ята пара рук —
Так схотів собі павук —
Щоб дітисьок лоскотати,
Смішки різні наганяти
І на п'ятки, й на бочок.
Ось такий він павучок!

ГУСІНЬ-ФАНТАЗЕРКА

Суне гусінь вздовж дороги,
ледве тягне тлусті ноги.
А метелик і дві бабки,
повсідавшись на кульбабки,
їй гукають:
— Утікай!
Ти ж бо гусінь, не трамвай!
Але гусінь не зважає,
всі ворсинки наставляє,
поправляє окуляри
й каже:
— Це у мене — фари!
А оце ось — рейки з пилу,
що їх мишки наслідили.
До травинки причеплюся —
буду я трамвай, не гусінь!

